

MASALLARIN OLUŞUMU ÜZERİNE FARKLI BİR YAKLAŞIM

A Different Approach To The Formation Of Tales

Prof. Dr. Saim SAKAOĞLU*

ÖZ

Masal, neredeyse 200 yıldan beri bilim adamlarının konuları arasında yer almaktadır. Özellikle Batı Avrupalı bilginlerin 19. yüzyılın başlarından itibaren derleme ve yayın olarak başlattıkları çalışmalar 20. yüzyılın başından itibaren de sınıflama, motif ve tip çalışmalarıyla hız kazanmıştır. Kuzey Avrupa ülkeleri araştırmacılarının öncülüğünde gelişen bu çalışmalar günümüzde pek çok ülkede yapılmaktadır. Yıllardan beri belirli kalıplara bağlı kalınarak yapılan çalışmalara biz farklı bir açıdan yaklaşmak istiyoruz. Masallara toptan bir köken aramak yerine her masala ayrı bir köken aramak! Böylece masalları filan ülkeye veya falan kıtaya bağlamak zorunda da kalınmayacaktır. Bir masalın motiflerinin farklı ülkelerin masallarına ayrı ayrı bağlandığını görmek bizi yeni araştırmalara yönlendirmiştir. Âdeta, bir masal, toplama motiflerden oluşuyor havasını taşımaktadır. Bu sebeple yeni görüşleri gündeme getirmek kaçınılmaz olmuştur.

Anahtar Sözcükler

Masal, oluşum, yaklaşım, yenilik.

ABSTRACT

Tales are almost for 200 years a subject of scientists. Especially scientist of Western European have initiated the compilation and publication activities since the beginning of the 19th century and from the beginning of the 20th century studies on classification, motifs and types gained speed. Today, under the leadership of Northern European countries, these developing studies are done in many countries. We want to approach these stereotyped studies from a different angle. Instead of searching for the origin of fairy tales, in this article it is aimed to search a separate origin for each tale. By this way, the tales don't have to be attached to any country or to any continent. To see that a motif of a fairy tale from a country is connected to the tales of different countries directed us to new researches. A fairy tale almost seems consisting of collected motifs. For this reason, to bring up new opinions has been inevitable.

Key Words

Tale, process, approach, innovation.

2009 yılı, benim masal araştırmacılığımın 40. yılıdır. Ülkemizde yaşayan masal araştırmacılarından bu süreyi aşan bir tek meslektaşım var: Prof. Dr. Bilge Seyidoğlu. Benden sonra gelenler arasında Prof. Dr. Umay Günay, Yrd. Doç. Dr. Ahmet Ali Arslan, Prof. Dr. Ziyat A. Akkoyunlu ile öğrencimiz Prof. Dr. Ali Berat Alptekin'i sayabiliriz. Ancak bu meslektaşlarımızın bazıları masal ile olan bağlarını sürekli kılamamışlardır.

Bu arada son 15-20 yıl içinde yetişen yeni kuşak araştırmacılarından bazıları batıyı tanıyarak, çeviriler aracılığıyla eski ve yeni bilgilere ulaşarak alana renk katmışlardır. Hatta bazıları etkisinde kaldıkları batılı araştırmacıları yorumlayarak yeni

sonuçlara ulaşmaya çalışmışlardır. Muhtemelen ki hepsinin çalışmaları alanımıza yeni ufuklar açmıştır.

Bizim bu yazımızda ele alacağımız konu biraz eleştiri, biraz da öneri olacaktır. Amacımız kimseye sataşmak olmayıp ortadan bazı doğruları söylemek olacaktır.

Konuya, iyi bir masal araştırmacısında bulunması gereken özellikleri belirlemekle başlamalıyız. Evet, iyi bir masal araştırmacısında bulunması gereken şartlar nelerdir?

Bir üniversitenin Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü veya Türk Dili ve Edebiyatı Eğitimi Ana Bilim Dalını bitirmek, orada halk edebiyatı alanında tez hazırlamak

* Selçuk Üniversitesi (E), saimsakaoglu@hotmail.com

yeterli değildir. Kaldı ki bazı üniversitele-
rimizde ya öğretim elemanı yokluğundan
bu dersler okutulmamakta veya öbür ana
bilim dallarının arasına sıkışıp kalmakta-
dır. Bu sebeplerle, araştırmacı önce bölümü-
nü, sonra da belirli öğretim elemanlarının
yönlendirmesiyle kendini aşmak zorunda-
dır. Bu, belki de ilk şarttır.

Genç araştırmacı İslamiyet öncesi ve
sonrası kaynaklara, doğrudan veya do-
laylı olarak ulaşmalıdır. Asya Türk dün-
yasının bin yıllık kültür ürünleri arasında
saklanıp duran masallarla Anadolu Türk
dünyasında kâh hikâye, kâh mesnevi, vb.
adların arkasında kendine bir yer arayan
ürünlerimize birinci elden ulaşmaya çalış-
malıdır.

Bunlara ek olarak, Avrupa'da 200
yıldan beri ciddi çalışmalar sonucu ortaya
konulan eserlere, en azından en gerekli
olanlarına ulaşılmalıdır. Sadece bu ko-
nuda bir iki örnek vererek ne demek istediğimizi ortaya koymaya çalışalım. Her
araştırmacı genel masal bilgileri için, eğer
İngilizce biliyorsa *The Folktale* (1946)'e
eğilmelidir, eğer bu özelliği veya imkânı
yoksa, *The Folktale*'i okuyanların Türk-
çe notlarından, yararlanmalıdır. Ancak
bazı açık göz araştırmacılar sanki bu eseri
görmüş gibi not düşerek (!) yararlanmak-
tadır. Hatta daha ileri giderek Türk ma-
salları ile ilgili olarak verilecek bir kısa
tarih bilgisi için, yine eskilere sarılarak
ve onların andığı eserleri görmüş gibi
hareket edecektir. Mesela, M. Digéon'un
Nouveaux Turc et Arabes (1781) adlı ki-
tabını görmüş gibi davranan araştırmacılara,
eserin boyutunu sorsak, acaba ne cevap
vereceklerdir?

Onun için, görmediğimiz kaynakla-
rı görenleri de anarak alana bilim adamı
gibi yaklaşacağız.

Bütün bu bilgilerle donanmak, ma-
sal deryasına dalmak için yeterli değildir.
Çünkü masal, kültürümüzdeki önemli bir
bütünün sadece bir parçasıdır. Bütüne
ulaşabilmek için öbür parçaların da ek-
siksiz olarak bilinmesi gerekecektir. Bir

toplantıya bildiri sunabilmek için, öbür
parçaların ucundan tutmakla bu işin ola-
mayacağı bilinmelidir. O hâlde öbür par-
çalara da eğilmek zorundayız. Yeterli ma-
tematik bilgisi olmayanın fizik alanında
başarılı olabilmesi çok zordur.

Peki, nedir öbür parçalar? Hemen
sıralayalım: Fıkra, efsane (menkıbeler dâ-
hil), halk hikâyesi, destan. Bu parçaların
temel özelliklerini, kaynaklarını, türlerini
ni üzerlerine yapılan çalışmaları bilmeden
kardeş parça olan masal alanında başarılı
olamazsınız. Bir önemli bilimsel sınavda,
adayın cevabı öğretim üyeleri arasında
tartışma konusu olabiliyorsa burada bir
eksiklik veya yanlışlık vardır demektir.

Eğer bu beş kardeşe yeterince ulaş-
mamışsanız görüşlerinizi ihtiyat kaydıyla
ortaya koymalısınız. Bunun da güzel
cümlelerle sunulması ileride daha sağlıklı
sonuçlara ulaşabileceğinin belirtilmesiyle
gerçekleşebileceği unutulmamalıdır.

Batıda yetişen bir doğubilimcinin
Türkçe, Arapça ve Farsça öğrenmesinde
olduğu gibi bizim masal araştırmacılarımız
da alınması gereken bilgilerle donandıktan
sonra ortaya çıkmalı, tezler ve görüş-
lerle alana katkı sağlamaya çalışmalıdır.

Bu açıklamadan sonra masal konu-
suna dönebiliriz. Evet, masalların oluşu-
mu üzerine nasıl bir yaklaşımla gidebili-
riz? Masal araştırmalarıyla ilgili kitaplar,
bu konuda bir liste verincesine farklı gö-
rüşleri alt alta sıralarlar. Masal araştı-
malarının temel kitapları ile alana özgün
görüşleriyle katkı sağlayan bilginlerin
makale ve bildirileri bu konuda bizleri ay-
dınlatmaktadır.

Masallar nasıl oluşur? Bir masal bize
gelinceye kadar hangi aşama ve gelişme
evrelerinden geçer? Dinlediğimiz küçük
bir masalın ilk ortaya konulduğu şeklin-
den günümüzde anlatıldığı şekle gelince-
ye kadar neleri kazandığını, neleri kay-
bettığını belirleyebilir miyiz? Bu soruların
gerçeğe yakın bir biçimde belirlenebilmesi
için elimizin altında yazılı metinlerinin
bulunması gerekir. Ancak bu tür metinle-

rimizin tarihleri de pek fazla geriye götürülememektedir.

Cevap aramaya ilk sorunumuzdan başlayalım: Masallar nasıl oluşur? Kitaplar, bu konu üzerinde 200 yıldan beri cevap aramaktadır. Kardeş bilim alanlarının bilginleri aralıklarla, birbirini aşan veya geliştiren görüşler ileri sürmüşlerdir. Onları birkaç satırla hatırlayıverelim:

1. Kablettarih Nazariyesi

(Tarih Öncesi Nazariye / Tarih Öncesi Görüş, Mitoloji Okulu, Mitolojik Görüş)

2. Tarihi Nazariye

(Tarihî Nazariye / Tarihi Görüş, Hindoloji Okulu, Hindoloji Görüşü)

3. Etnografik Nazariye

(Etnografik Nazariye / Etnografik Görüş, Antropoloji Okulu, Antropolojik Görüş)

Madde başı terimlerin aslı Fransızca olup Pertev Naili [Boratav] tarafından dilimize çevrilmiştir (1929: 9-10). Alt satırlarda yer alan dört adın ilk ikisi bizim terimlerimiz (1973: ve 1999: 9), öbürleri Bilge Seyidoğlu'nun (1975: 29-35) ve Umay Günay'ın (1975: 17-18) terimleridir.

Bu üç görüş üzerinde duran, düşünceleriyle katkı sağlayan bilginler çok farklı kaynaklara / örneklere dayanarak kendileri için birer çıkış noktası bulmaya çalışmışlardır. Bu konuda Türkçede okunacak kaynakları hatırlatalım. İlk terimleri / adları kullanan araştırmacı Pertev Naili Boratav'dır. O, Fransız bilgini Gédéon Huet'nin *Les Contes Populaires* (Halk Masalları) adlı kitabında (Paris 1923) yer alan oluşum kuramlarını küçük bir makale hâlinde özetleyerek Türk okuyucusunun yararlanmasına sunar (1929: 9-10). Böylece uzun bir bekleme sürecine girecek olan terimler dönemin kelimeleriyle ortaya konulmuş olur.

Ülkemizde masallar üzerine çalışanların başında Pertev Naili Boratav gelir. Onun *Typen türkischen Volksmärchen* (Türk Halk Masalları Tipleri) adlı, hocası Wolfram Eberhard'la birlikte hazırladığı

katalog, Türk masalcılığının kilometre taşlarından en önemlisidir. Bizim de içinde bulunduğumuz, adına ister 'Prof. Dr. Mehmet Kaplan Okulu', ister 'Atatürk Üniversitesi Okulu' deyiniz, topluluğun yaptığı ve gerçek anlamda bir çıkarma olan üçlü çalışmanın, Türk masalcılığında, Boratav'dan sonraki en önemli çıkış olduğu inkar edilemez. Üç ayrı komşu ilin masallarına üç ayrı yöntemle yaklaşmak, bu üçlüden sonraki kuşağın da önünü açmış oluyordu. Bunlar arasında Ziyat Akkoyunlu'nun farklı bir yaklaşımla Binbir Gece Masalları'na eğilmesinin yanında Ali Berat Alptekin ve Esmâ Şimşek'in iller yerine bölgelere yönelmeleri masal araştırmacılığımıza yeni renkler katmıştır.

Ancak, yukarıda üç maddede özetlediğimiz oluşum çalışmalarına eğilen araştırmacılarımız yoktur. Neredeyse çeyrek yüzyıl sonra hız kazanan çevirilerde az da olsa konuya eğilen yazılar dilimize aktarılmıştır. Şunu hemen söylemek gerekir ki, konuyu kapsayacak bir çalışma yapabilmek için bilimsel çalışmaları okumak kadar masal metinlerini de okumak gerekecektir. Kuramlara canlılık kazandırmak için çokça masal metnini okumamız olmaz gerekir. Bu da zamanı iyi değerlendirmemizle gerçekleşebilecek bir olgudur. İşte biz kuramsal görüşleri okuma ve masal metinlerini değerlendirme yoluyla bir şeyler söylemeye çalışacağız. Söyleyeceklerimizin bir bölümü eski görüşlerle kısmen de olsa örtüşebilir. Bu, o görüşleri benimsediğimiz anlamına gelmemelidir; muhakkak ki görüşlerimiz o eski görüşleri onaylıyor veya onlara katılıyoruz anlamına gelmelidir.

Masalın kökenini Hint'e, Hint mitolojisine mi bağlayalım, yoksa Hint masal kitaplarına mı? Acaba bu anlatmaları medeni hayatın artıkları olarak kabul edebilir miyiz? Masalların oluşumunda dinlerin, dine bağlı metinlerin hiç rolü olmamış mıdır? Kısacası, masalları mutlaka yukarıdaki sayılanlardan birine bağlamak zorunda mıyız?

Biz, hemen ve kısaca, “Hayır”, diyoruz; bütün masalları bir kökene, bir çıkış noktasına bağlamamız doğru değildir. Yüzlerce, binlerce masalın çıkış noktasını bire indirmek acaba ne kadar doğru olabilir? Bu görüşü kabul etmek veya reddetmek için oturup önce o sonsuz sayıdaki masalları (değişik şekilleriyle birlikte) okumamız gerekecektir. Sonra da sırasıyla köken olarak kabul edilen görüşlerin temel felsefeleriyle örtüşüp örtüşmeyeceğini araştırmamız gerekecektir.

Zaman zaman düşünüyorum. Atalarımız ne güzel demiş, şu armutlarla elmalarla ilgili sözü... Acaba, ‘Ayağna Diken Batan Serçe’ masalı ile ‘Muradna Ermeyen Güzel’ masalını hangi ortak kaynağa bağlayabileceğiz? Yalnız hayvanlar arasında yaşanan masallarla cinlerin, devlerin, perilerin cirit attığı masalları hangi ortak noktada birleştireceğiz?

Bu noktada aklımıza takılan bir konuyu buraya taşımak istiyoruz. Destanların inanılması güç olan bazı motiflerini masalarda da görüyoruz. Mesela, bizim o pek ünlü Göktürk destanında (belki de efsanesi) yer alan ayakları kesilerek sağ bırakılan tek kişi olan çocukla Anadolu masallarında görülen benzer motiflerin ortaklıkları nasıl bir noktada birleştirilecektir?

Ayrıca masalların oluşumunda mekânın rolü ne olacaktır? İnanışlarının yazıya aktarıldığı Hindistan ile bu şans yakalayamamış, masalları anlatma yoluyla günümüze kadar gelebilen İnka veya Aztek medeniyetlerinin günümüzde de anlatılan masallarının etkilenmesi düşünülemeyeceğine göre, nasıl bir ortak noktadan kaynaklanmış olacaklardır? Mesela, Güney Amerika’da yaşayan hayvanlarla ilgili masallar oluşurken hangi Hint masalından etkilenmiş veya onun değiştirilmesiyle oluşturulmuştur?

Medeni hayatın artıkları nelerdir? Medeniyetin beğenmedikleri masalları mı oluşturmuştur? O hâlde, masalların sokağa atılmadan önceki ve medeni şekilleri

nelerdi? Roman, tiyatro, şiir mi?

Masalları okudukça, kurgularının son derece sağlam olduklarını görüyoruz. Onlara, şunun veya bunun artığı gözüyle bakabilmek için elimizdekilerin kırık dökük şeyler olması gerekmez mi? Oysa her masalın bir modern hikâyede görebildiğimiz yapı sağlamlığı vardır. Elbette 70’lik ninenin tozlanmış hafızasından çıkacak olan masalarda teknik kusurların olması kaçınılmazdır. Buna karşılık, çevresinde tanınan, anlatımıyla ünlenen bir masal atasının anlattıkları âdeta kalıp gibidir. Orada her şey yerli yerindedir, onlarda özenle gözetilmiş bir yapıyı görebilirsiniz.

Konuyu kardeş alanlardan birine, fıkralara getirmek istiyoruz. Son yıllarda bir Nasreddin Hoca araştırmacısı, bir araya getirdiği 1555 fıkrayı bir kitapta topladı. Aslında bir dahiliye uzmanı olan Dr. Mustafa Duman’ın bu ‘rekor’ sayıya ulaşması bir başarı mı sayılacak? Bizce değil, çünkü oradaki fıkraların, belki de 1400 tanesi Nasreddin Hoca’ya ait değildir.

Bununla ne demek isteniliyor? “Biz istersek sayıyı daha da artırabiliriz!” Acaba ortaya konulanlar Nasreddin Hoca fıkrası mıdır, yoksa sadece ‘fikra’ mıdır? Bizce ikisi de değildir? Anonim olan, ortaya koyucusu belli olmayan fıkraların arasına karıştırılacak, ‘Ahmet Beyden Nasreddin Hoca fıkraları’ veya sadece ‘Ahmet Beyden Fıkralar’ halk edebiyatımıza bir zenginlik kazandırabilecek mi?

Biz diyoruz ki, masalları nasıl ki ‘yapay’ ve ‘doğal’ diye ikiye ayırıyorsak fıkraları da böyle bir ayırma bağlamalıyız. Destanlar da böyle değil midir?

Onun için halk edebiyatında zorlama olmamalıdır, her şeyi kendi kurallarıyla ele almalıyız. Belli bir topluluğun masallarından yola çıkmak bizleri sonuca götürmeyecektir. Özellikle çocuklar için hazırlanmış bazı hikâye kitapları vardır. Bu kitaplarda *Kur’an-ı Kerim*’den, Hz. Mevlâna’nın *Mesnevi*’sinden seçilmiş hikâyeler yer alır. Dikkatle okursanız, kendinizi hikâyeye, hikâyede anlatılan

olaya kaptırmaz, bir halk anlatmaları uzmanı olarak özümseyerek okursanız karşınıza az çok bildiğiniz masalların çıktığını göreceksiniz. Aslında gördükleriniz, yani karşınıza çıkanlar tam bir masal değildir; onlar, masallarda gördüğünüz motiflerdir. Ancak, masalarda gördüğümüz motiflerin bazılarını sadece bir yerde belirleyebiliyoruz. *Motif Index of Folk Literature*'i bu gözle incelersek karşımıza 'yalnız kalmış motifler çıkacaktır. Biz bunu doğal olarak karşılıyoruz. Belki bazılarının, Stith Thompson'ın kataloğu pek çok ülkenin masallarından oluşan bir motif kataloğu diyebileceksiniz; haklısınız. Ama en temel kaynakların incelenmesinden sonra, öksüz çocuklar gibi yalnız kalmış motifleri yeni bir değerlendirmeye tabi tutmamız gerekecektir.

Adlarını, unvanlarını, mesleklerini, bağlı oldukları ekolleri vermeden sesleneceğimiz alanımızın ünlü adları dönemlerine göre görüşler ileri sürmüşlerdir. Bu demek değil ki söylenecek söz kalmamıştır. Bizim kuşağımızın ve bizden sonraki kuşakların da söyleyecek çok sözleri vardır. Biz de 40'ı çıkmış bir masal araştırmacısı olarak payımıza düşeni söylemiş, ilgi duyacak olan meslektaşlarımıza kapıyı aralamış olacağız.

Masallar, tarihin güzel sayfalarında yerlerini almış olan dünün "Nazariye", "Görüş" veya "Okul"larının bizlere sunduklarıyla kapılarını kapatmamıştır, hatta kapılarını bizlere sonuna kadar açivermiştir. O hâlde biz de söyleyeceklerimizi söyleyelim.

Deriz ki: Onlarca, yüzlerce, binlerce masalı bir görüşün sıkışık sayfalarına hapsedmek yerine, her birine ayrı bir köken aramak daha doğru olmaz mı? Onlar, aralarında da kuracakları bağlarla akrabalıklarının hatırlayacaklardır. Onlarda küçük ırmağın ilerleyen inişlerle bir büyük suya katılmaları, mesela Kızılırmak'ı, Fırat'ı oluşturmaları gibi, masallar da aralarında bağ kuracakları kardeş masallarla ortak bir kökeni oluşturacaklardır.

Bunların her biri ayrı ayrı coğrafyalardan kaynaklanan, ancak bir noktada denize dökülen masalları oluşturacaklardır. Ülkenizin ırmaklarından bazılarının adlarını bir hatırlayınız: Kızılırmak, Yeşilirmak, Göksu, Karasu, vb. bu ırmaklar ortak bir coğrafyanın özelliklerini taşımakta, sonunda ise bir adla anılmaktadır. Yüzlerce ırmağı üçe dörde indirebilir misiniz?

Son olarak bir noktaya daha dokunalım. Masalların sınıflandırılmasında bir dal olan fıkralarla bir alt dal olup farklı bir terimle ifade edilen dinî terimleri de köken kuramlarıyla açıklamak pek de kolay olmayacaktır. Eğer biz, V. Propp gibi işlemlerimizi belli sayıdaki masala uygulayacak bir yöntem geliştirmişsek elbette söylenecek şeyler daha farklı olacaktır.

Masalların oluşum hikâyelerini bir de böyle değerlendirelim, onların kökenine inerken bir de 21. yüzyılın gözüyle bakmaya çalışalım.

KAYNAKLAR

Huet, Gédeon (1929) "Halk Masalları" (çev. Pertev Naili [Boratav]), *Halk Bilgisi Haberleri*, 1 (2), 1 Kânunvevvel [Aralık], 8-13.

[Boratav], Pertev Naili (1929), "Halk Masalları", *Halk Bilgisi Haberleri* 1 (2), 1 Kânunvevvel [Aralık], 8-13.

Eberhard, Wolfram-Pertev Naili Boratav (1953), *Typen türkischer Volksmärchen*, Wiesbaden. Günay, Umay (1975), *Elazığ Masalları / İnceleme*, Erzurum.

Sakaoğlu, Saim (1973), *Gümüshane Masalları / Metin Toplama ve Tahlil*, Ankara; 2. bs. (2002), *Gümüshane ve Bayburt Masalları*, Ankara.

Sakaoğlu, Saim (1999), *Masal Araştırmaları*, Ankara.

Seyidoğlu, Bilge (1975), *Erzurum Halk Masalları Üzerinde Araştırmalar*, Ankara.

Thompson, Stith (1946), *The Folktale*, New-york.

Thompson, Stith (1953-1958), *Motif Index of Folk Literature*, 6 C., Bloomington-ABD.

Thompson, Stith (1964), *The Types of the Folktale*, 2. bs., Helsinki